dig Opfattelse af de tidligere Forpagteres Stilling, og jeg kan, efter min ikke ringe Kjendskab til Forholdene paa Stedet, ikke tilbageholde den Udtalelse, at det er en forunderlig Opfattelse, der er gjort gjældende i denne Sag, og det en Opfattelse, som er aldeles ny, idet jeg aldrig før har kunnet spøre den. Jeg maa derfor fastholde som fuldt begrundet, hvad jeg for sagde, og det uagtet den høitærede Ministers Yttringer. Lad mig dog tilføie, at om jeg end ikke har været ganske heldig i eller ikke besidder Dygtighed nok til at give mine Udtalelser den mildest mulige Form, saa har det dog aldrig været min Mening at tvivle om, at den høitærede Minister har handlet i god Tro ved hvad han har gjort, og at han har ment at handle i Statskassens Interesse. Men ved Siden deraf maa jeg rigtignok ogsaa udtale, at jeg tror, at de Veie, ad hvilke den høitærede Minister alene kan erhverve sig sin Kundskab, ikke ere fuldstændig paalidelige. Stridende Interesser og ensidige Meninger gjøre sig altid gjældende i den Slags Spørgsmaal, og jeg tror, at i alt Fald Østersforpagterne havde kunnet vente den retfærdige og billige Behandling af Regjeringen, at man havde fremsat de Indsigelser, der senere ere blevne gjorte fra Regjeringens Side, paa en saadan Tid, at de kunde være blevne tagne til Følge forinden Kontraktens Udløb. Men, efterat Forpagtningstiden er udløben, og idet de vedkommende Mænd staa i den Tro fuldkommen at have erhvervet sig den Ret, der er tilsagt i § 10, er det fuldstændig ubilligt nu at ville henvise dem til at føre et juridisk Bevis, som ikke kan føres. Man maa jo neimlig vel huske paa, at de Handlinger, gjennem hvilke de skulle have erhvervet sig Rettigheder efter § 10, danne en utallig Masse Details, udført af Fiskere, der ere spredte over det store Farvand, og det er da umuligt efter 10 Aars Forløb at fremføre Beviser af saadan Beskaffenhed, at de ligeoverfor Domstolene kunne være fuldkommen fyldestgjørende, hvorfor det ogsaa er en ligefrem Uretfærdighed at henvise denne Sag til Domstolene. Det er ogsaa derfor, at jeg antager, at jeg ved 2den Behandling vil finde mig foranlediget til at stille Forslag om, at Sagen henvises til den høitærede Finantsminister. Jeg har ikke Tvivl om den høitærede Ministers gode Villie til at yde Forpagterne Retfærdighed, og jeg haaber, at han ved nærmere Overveielse af hvad der her er fremkommet, dog maaligen vil finde sig foranlediget til en Forhandling med dem, hvoraf Resultatet da maaske kunde blive, at de i Stedet for at give deres Fordringer den allerydeste Udstrækning, formulerede dem saaledes, at Ministeriet kunde finde sig foranlediget til at fremlægge Forslag i saa Henseende for en kommende Rigsdag. — Til den ærede Ordførers Udtalelser skal jeg bemærke, at jeg ikke har tilsigtet at fremsætte nogen Bebreidelse imod det ærede Udvalg; det har kun været min Hensigt at motivere, hvorfor jeg ikke har kunnet indtage det Standpunkt til Sagen, som Udvalget har troet at maatte stille sig paa.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sattes Overgangen til 2den Behandling af Forslag til Beslutninger angaaende de til Finantsudvalget afgivne Andragender under Afstemning og vedtoges enstemmig med 58 Stemmer.

Ændringsforslag til 2den Behandling indkaldtes til forstkommende Mandag Middag Kl. 1.

Man gik derpaa til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var: Foretagelse af Betænkning af det i følge Folkethingets Beslutning af 17de Januar d. A. nedsatte Udvalg angaaende den saakaldte aalborgske Samvalnutsag. (Betænkningen findes i Tillæg B. Sp. 901 ff.)

Ordføreren (C. V. Nyholm): Da Betænkningen saa udførlig har behandlet hele den foreliggende Sag i dens Begyndelse, dens Udvikling og dens Afslutning, og paa samme Maade har fremstillet de Grunde, der have været ledende for Udvalget, da jeg fremdeles